

Arrest

nr. 347 427 van 28 mei 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 26 mei 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 22 mei 2026 tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 6 december 2025 met een privévliegtuig aan op de luchthaven te Zaventem en diende een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De met grenscontrole belaste ambtenaar nam op 6 december 2025, na te hebben vastgesteld dat verzoeker niet beschikte over de nodige binnenkomstdocumenten, een beslissing tot terugdrijving. Deze beslissing was van rechtswege geschorst in afwachting van een beslissing inzake het ingediende verzoek om internationale bescherming.

1.3. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 januari 2026 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 340 967 van 11 februari 2026 weigerde ook de Raad verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te staan.

1.5. Op 16 februari 2026 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een nieuwe beslissing tot teruggrijping. Verzoeker stelde een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 341 993 van 26 februari 2026 verwierp de Raad de tegen de beslissing tot teruggrijping van 16 februari 2026 gerichte vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.7. Op 6 maart 2026 stelde verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een beroep tot nietigverklaring in tegen *“de impliciete beslissing tot teruggrijping”*, die volgens hem voortvloeide uit een e-mailbericht waarin wordt meegedeeld dat op 5 maart 2026 een poging zou worden ondernomen om de beslissing tot teruggrijping van 16 februari 2026 uit te voeren, en tegen voormelde beslissing tot teruggrijping van 16 februari 2026.

1.8. Bij arrest nr. 342 685 van 10 maart 2026 verwierp de Raad de op 6 maart 2026 ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.9. Op 17 maart 2026 diende verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming in.

1.10. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 24 maart 2026 de beslissing om verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming als onontvankelijk af te wijzen. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.11. Bij arrest nr. 344 105 van 1 april 2026 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 24 maart 2026.

1.12. Verzoeker stelde op 8 april 2026 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen *“de impliciete beslissing tot teruggrijping”*, die hij afleidde uit een e-mailbericht van 7 april 2026 waarin wordt meegedeeld dat op 8 april 2026 een poging zou worden ondernomen om de beslissing tot teruggrijping van 16 februari 2026 uit te voeren

1.13. De Marokkaanse autoriteiten weigerden op 8 april 2026 verzoeker toe te laten tot hun grondgebied, waardoor de tenuitvoerlegging van de beslissing van 16 februari 2026 mislukte.

1.14. Een ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken deelde op 10 april 2026, via een e-mailbericht, verzoekers raadsman mee dat verzoeker nog steeds het voorwerp uitmaakt van de beslissing tot teruggrijping van 16 februari 2026 en dat een nieuwe beslissing niet aan de orde is.

1.15. Deze mededeling werd door verzoeker op 13 april 2026 aangevochten met een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en een beroep tot nietigverklaring, als zijnde een *“impliciete beslissing tot teruggrijping”*.

1.16. Bij arrest nr. 344 731 van 13 april 2026 werd verzoekers vraag tot afstand van de vordering tot schorsing gericht tegen de *“de impliciete beslissing tot teruggrijping”*, afgeleid uit het e-mailbericht van 7 april 2026, ingewilligd.

1.17. Bij arrest nr. 344 857 van 15 april 2026 werd de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de *“de impliciete beslissing tot teruggrijping”*, afgeleid uit het e-mailbericht van 10 april 2026, verworpen.

1.18. Op 22 mei 2026 wordt in hoofde van verzoeker een nieuwe beslissing tot teruggrijping genomen. Dit is de bestreden beslissing.

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Naar luid van de vierde paragraaf van artikel 39/82 van dezelfde wet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt in die context dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Over de uiterst dringende noodzakelijkheid

2.2.1. Verzoeker zet het volgende uiteen:

« Pour que votre Conseil puisse considérer qu'il y a extrême urgence, deux conditions doivent être réunies : d'une part, la partie requérante doit avoir agi avec diligence, et d'autre part, le péril causé par l'exécution de la décision attaquée doit être imminent. En outre, l'examen de ces conditions doit se faire en fonction de l'ensemble des éléments de la cause.

Concernant l'appréciation de l'extrême urgence, votre Conseil a dit pour droit, dans les termes suivants :

« aux termes de l'article 39/82, §4, de la loi du 15 décembre 1980, le recours à la procédure de suspension d'extrême urgence est notamment ouvert à l'étranger qui fait l'objet « d'une mesure d'éloignement ou de refoulement dont l'exécution est imminente ». Le constat de l'imminence du péril ne peut toutefois avoir pour effet d'exempter l'étranger qui sollicite le bénéfice de l'extrême urgence de l'obligation de faire preuve dans son comportement du même souci d'urgence. (...)

En l'espèce, la demande de suspension en extrême urgence a été introduite par la partie requérant le 30 décembre 2009, alors que la décision qui en est l'objet lui a été notifiée le 30 décembre 2009 et que la requérante est actuellement privée de sa liberté en vue de son éloignement effectif. Il convient dès lors de constater qu'il y a imminence du péril et que la partie requérante a fait montre de la diligence requise pour mouvoir une procédure de suspension d'extrême urgence ».

En l'espèce, le requérant s'est vu notifier la décision litigieuse le 22 mai 2026. Le présent recours est introduit en date du 26 mai 2026, dans le respect du délai prévu à l'article 39/57, §1er de la loi du 15 décembre 1980. Il convient dès lors de constater que la requérante a agi avec toute la diligence requise.

Concernant l'imminence du péril, il convient de rappeler que le requérant est actuellement maintenu au Centre de rapatriement 127bis. Le placement en détention du requérant permet dès lors de présumer l'imminence du péril (art. 39/82, §4, al. 2, de la loi du 15 décembre 1980).

Il y a en outre lieu de rappeler que Votre jurisprudence constante est établie en ce sens que

« la circonstance qu'aucune date de rapatriement n'a encore été fixée n'est pas relevant à cet égard, dès lors qu'il ne s'agit à ce stade que d'une modalité de mise en œuvre d'une mesure dont l'exécution est susceptible d'intervenir à tout moment ».

Il y a en outre lieu de relever que la compétence du Conseil d'État pour intervenir en extrême urgence est reconnue lorsque « le péril que risque de causer l'exécution immédiate de l'acte attaquée soit imminent, ou en tout cas, que sa réalisation soit probable avant quarante-cinq jours »

L'imminence du péril est ainsi établie, la procédure de suspension ordinaire étant impuissante à prévenir le préjudice grave qu'entraînerait l'exécution immédiate de la décision querellée et l'éloignement du requérant pouvant intervenir à tout moment.

De sorte que l'extrême urgence sera déclarée fondée."

2.2.2. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier (stuk 134) blijkt dat verzoeker op 22 mei 2026, de dag waarop de bestreden beslissing werd genomen, in vrijheid werd gesteld. Er wordt daarbij gesteld:

"In toepassing van artikel 74/5, §5 van de wet van 15 december 1980 wordt vermeld dat deze maatregel van terugdrijving van rechtswege gelijkgesteld wordt met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid. Aldus dient betrokkene het grondgebied te verlaten, uiterlijk op 21.06.2026 om middernacht."

2.2.3. Ter zitting gevraagd aan verzoekers raadsvrouw of zij, gelet op deze evolutie, van oordeel is dat er nog is voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid, stelt zij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

2.2.4. De Raad is van oordeel dat er door het vrijstellen van verzoeker geen hoogdringendheid meer bestaat. Het loutere gegeven dat verzoeker op heden het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, volstaat niet om het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen nu er thans geen sprake meer is van een gedwongen verwijdering waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

2.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid volstaat om de vordering te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. DECUYPER,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A. DECUYPER

A. WIJNANTS